

Duncan Shelley

AZ ELME GYILKOSAI

/részlet/

Duncan Shelley: Az elme gyilkosai

Copyright © 2014 Duncan Shelley & Weith Katalin

Részlet! Szabadon terjeszthető!

ISBN 978-615-5310-09-6

www.brookskiado.hu

www.duncanshelley.com

Borító: Zaka

Kiadó: Brooks Kiadó és Menedzser Iroda Kft.

Igazgató: Weith Katalin

Nyomta: Multiszolg Kft.

Nincs előnyöd abból, hogy becsapod önmagad

– Bódhidharma –

PROLÓGUS

EMMETT STREET

BOSTON, MASSACHUSETTS

éjjel, szeptember 30., szombat

Az Emmett Street 156-os számú házában 48. emeletén, az 1014-es lakás sötét hálószobájának kétszárnyas ablaka alatt egy férfi és egy lány ült a földön, hátukkal a falnak támaszkodva. Nem hallgattak zenét, nem néztek tévét, nem beszélgettek, nem csináltak semmi egyebet, csak ültek csendben, falnak vetett háttal, és vártak.

A férfi nyenc volt.

Sohasem evett azért, mert megéhezett. Számára az evés nem a hassal, a gyomorral és az emésztéssel állt kapcsolatban, hanem a szemmel, a szájjal és a nyelvvel. Számára a táplálkozás esztétikai kategória volt.

A férfit kizárólag az ízek érdekelték. A pusztaság még akkor sem motiválta evésre, ha már kopogott tőle a szeme. A legteljesebb képtelenségnek tartotta, hogy a táplálkozás elegáns rítusa a has megtömésévé alacsonyuljon le. Ő szépen megterített asztalra vágyott, gusztusos ételre, a látvány és az íz legteljesebb harmóniájára.

A férfi séf volt annak idején, méghozzá nem is akármilyen; aki csak megkóstolta a főztjét, vagy látta, amit a konyhában művel, zseninek tartotta. Ahogyan egyes zenészek és énekművészek abszolút hallással rendelkeznek, a férfinak az ízlése volt egyedülállóan kifinomult. Olyan jelentéktelen ízkülönbségeket tudott érzékelni, amire egymillió emberből csak egy képes.

A férfit Damiennek hívták.

Életének harmincegyedik évében járt, de koránál négy-öt évvel fiatalabbnak látszott. Rövid, barna haját lazán fésülve hordta, mert szerette, ha összekócolja a szél. Nehezen meghatározható színű szemei (egyesek szerint zöldeskék, mások szerint kékeszürke, megint mások szerint szürkészöld, egyéb vélemények barnászürkéről és kékesbarnáról is beszéltek) ugyanolyan természetességgel tudtak melegséget és vágyat kifejezni, mint hideg, számító érdeklődést vagy fenyegetést. Arca tükrözte lényének kettősségét: a kedvességet és a ridegséget. Amikor jókedve volt, a nők, akik ismerték, aranyosnak, sőt néha bájosnak mondták, de amikor nagy ritkán sötét hangulat telepedett rá, olyanná vált az arca, mintha gránitból faragták volna ki. Damien átlagos magasságú, atletikus testalkatú férfi volt, kisportolt, de nem túlságosan izmos. Izmaikat nem pódiumoknak, fényképezőgépeknek és tükröknek szánta, hanem az életnek. Egy különös életnek.

A lány nimfomániás volt.

Szinte állandóan a szexre gondolt. A szex volt zárt életének majdnem az egyetlen szórakozása. A lány számára a szex sokkal többet jelentett a megkönnyebbülésnél és az öröm forrásánál – neki a szex meditációval ért fel, a gondolatoktól és az emlékektől való megszabadulás édes állapota.

A lányt Zoénak hívták.

Tizenkilenc éves volt. Fénylő, aranyszőke haja néhány centi híján egészen a derekáig ért. Kedves, őszinte, lágy kék szeméire a szörnyű tragédiák, melyeket gyermekként élt át, csak ritkán vetettek árnyékot. Zoe egy vonalat húzott a múltjában, és ezzel

kettéosztotta az életet, amelyet eddig leélt: az első része maga volt a pokol, a második maga a menny.

Igazi örökmozgó volt, az a típus, akire azt szokták mondani, hogy le sem lehet lőni. Egész álló nap rohangált, sportolt, szeretkezett, és a boldogságtól egyfolytában ragyogott az arca. Az emberekkel szélsőséges módon bánt: vagy zavarba ejtően nyílt volt velük, vagy teljesen zárkózott. Nagyon picire nőtt, a másfél métert alig érte el; alacsonyágához egy tornászlány vékony, formás teste tartozott. Borzongatóan szép volt, már-már földöntúli szépség. Az emberek néha levegőt venni is elfelejtettek, amikor meglátták őt.

A szemközti ház tetején, hatvan emelet magasan, egy nő ült a tető szélén, és kezében egy galambot tartva a lábát lógázta.

A galamb élt, a nő nem akarta sem megölni, sem bántani, egyszerűen csak fogta a galambot, szárnyait óvatosan a törzséhez simítva, nehogy elrepüljön. A nő már közel két órája ült a tető szélén, és azóta fogta a galambot a kezében. A madár már nem vergődött, már régen feladta a próbálkozást, belesüllyedt valamiféle apátiába, megadva magát a sorsnak, amit a nő képviselt.

A nőnek nem volt tériszonya, ez a tulajdonság tökéletesen hiányzott belőle. Kislányként jött rá, hogy olyan magasra tud mászni, ahová senki nem mer utána menni, és ha magányra vágyott, mászott.

A rendkívüli egyensúlyérzék és a tériszony teljes hiánya kiemelkedő sziklamászói adottságokkal is párosult. Neves alpinista lehetett volna belőle, ha valaha is a legcsekélyebb indítást érzi, hogy beilleszkedjen egy társaságba. Soha nem illeszkedett be sehová, és soha meg sem próbálta. Mindig is egy akart lenni, és nem az egyik.

A nőt Nicole-nak hívták.

Harmincötödik évében járt, igazi érett szépség. Apró mellei voltak, mint némely táncosnőnek, keskeny dereka, érzéki csípője, formás feneké és izmos, nőies lába. Sohasem okozott neki problémát, hogy a mellei nem nőttek nagyobbra, sohasem merült fel benne, hogy plasztikai sebészhez kellene fordulnia. Mély meggyőződéssel hitte, hogy ő főnyeremény egy férfinak: mind intellektuálisan, mind pedig szexuálisan, és úgy gondolta, akinek nem tetszik, hogy kicsi a melle, az magára vessen. Saját vonzerejébe és szexuális teljesítőképességébe vetett hite nem ismert határokat.

Nicole éjfekete haja a válláig ért, rezzenéstelen, hűvös kék szeme és viszonylag keskeny, széles, kegyetlenséget, érzéketlenséget sugalló szája férfias természetre utalt, szép vonalú, hegyes orra fensőbbeséges, arisztokratikus jellemet mutatott. Arc kifejezése hűvös tárgyilagosságot és távolságtartást sugárzott, ami meg is felelt szokásos lelkiállapotának. Lényében határozottan volt valami nemesi, valami királynői kifinomultság és fensőbbesség.

A férfi, aki délről érkezett, az Emmett Street elején parkolta le a kocsiját, egy pékség közelében.

A férfi magas volt, átlagos testalkatú, fekete hajú, sötétbarna szemű, enyhén jóképű. Azoknak az embereknek a természetes sármjával rendelkezett, akik vaskézzel uralják a saját életüket.

A férfi rabja volt a szokásainak, és élvezte ezt a rabságot. Valahányszor éjjel járt erre, leparkolt, és bezörgetett a pékség hátsó ajtaján. A pékség hatkor nyitott, épp ilyentájt folyt a legnagyobb munka, hogy minden kész legyen nyitásra, amikor előzőnlik a kis boltot a munkába igyekvők és azok a környékeliek, akik képesek voltak hajnalban felkelni, csak hogy friss, meleg péksüteményt reggelizhessenek.

A férfi nem tartozott egyik csoportba se. Ő bezörgetett. És az ő zörgetésére megnyíltak az ajtók, és jötte ellen senki sem emelt kifogást.

A férfit Simonnak hívták.

Nem szerette a feltűnést, ezért nem tartott sofórt és testórt, ezért nem járt limuzinnal, bár mindhármát megengedhette volna magának. Jobban hitt a rejtőzködésben, mint a védekezésben. Életének ötödik évtizedét kezdte az év elején, milliárdos volt, az üzleti élet egyik legbefolyásosabb tagja, igazi fenegyerek, aki a saját erejéből lett az, aki. Egy nagyon nehezen megszerzett érettségivel indult neki az életnek, és egy év alatt a semmiből indulva megszerezte első millióját. Harmincéves korára százmillió dollár volt a vagyona, és keresztnevén szólította az elnököt.

Simon mindent került, amivel felhívhatta magára a figyelmet. Jómódú ember benyomását keltette, csak a jóhoz ragaszkodott, a legjobbhoz nem. Nem akarta a legjobb kocsit, a legjobb ruhát, a legjobb ékszert, a legjobb házat, a legjobb nőt – mindenből csak elég jót.

Egy BMW X5 típusú terepjárával járt, ami semmiben sem volt a legjobb, csak elég jó. Nem csináltatta a ruháit, hanem vette azokat – igaz, elegáns üzletekben, New Yorkban, Párizsban, Londonban és Milánóban; sohasem feltűnő színeket, anyagot vagy szabást, de nem is túlságosan konzervatív, mert a túlzott visszafogottság is feltűnő. Simonnak több lakása is volt, mindegyik igazán szép lakás, de nem a luxuskategória teteje, jó környéken, de nem a legjobb környéken. Házai is voltak, melyek szintén nem tartoztak a csúcshoz, de elég jók voltak mindenben.

A Föld tizenkét országában húsz lakás és hét ház állt a tulajdonában, mindegyikhez külön autó és külön ruhatár tartozott. Ha valahol megjelent, beilleszkedett, elvegyült, és a háttérből irányított. Háttérember volt világéletében, ő állt az árnyékban, távol a reflektoroktól, a fényképezőgépektől és a kameráktól. Hátul állt, olyan hátul, hogy alig volt valaki, aki tudott a létezéséről – de többet irányított, mint bárki, aki reflektorok fénykörében tündökölt.

Simon sohasem vágyott díjakra vagy kitüntetésekre, imádatra, címlapokra vagy egy trónra, nem vágyott rá, hogy adott helyzetben lefejezzék, lelőjék, felkössék vagy tönkretégyék. Ő csupán egyvalamire vágyott: hatalomra.

Simon bezörgetett a pékség hátsó ajtaján. Kisvártatva egy lisztes képű, fehérbe öltözött, középkorú férfi nyitotta ki az ajtót. Szótlanul biccentettek egymásnak, azután a pék félreállt, és Simon besétált.

Zoe felsóhajtott. Szeretett volna Damienhez érni, szerette volna megfogni a kezét, az ölébe ülni, megcsókolni, szeretkezni vele. De nem mozdult meg. A munka az munka. Csak belül emésztette a vágy.

Damien jól ismerte Zoe minden apró kis rezdülését, tudta, hogy mit jelent az iménti sóhaj. Ő is felsóhajtott.

Mindketten elmosolyodtak.

Damien felidézte magában a néhány órával ezelőtti látványt, ahogyan Zoe az ágyban, teljesen meztelenül feltérdel, és kidomborítja azt az édes kis fenekét, ő pedig... Damien összeszorította a szemét, igyekezett másra terelni a gondolatait, mert elkezdett merevedni.

Zoe is a néhány órával ezelőtti vad összecsapásra gondolt. Annyira kívánta a szexet, hogy úgy érezte, most előjáték sem kellene, csak Damien azonnal essen neki a merev péniszével. Zoe tisztában volt vele, hogy Damien nem fog megmozdulni, nem fog a lába közé nyúlni. Nem, erre most esélye sincsen. Nem volt más hátra, mint odébb terelgetni a gondolatait.

Egy kicsivel odébb.

A tegnapi reggeli zuhanyozás jutott az eszébe. Ott állt a zuhany alatt, Damien besétált a fürdőszobába, kérdezett valamit, talán a reggelivel kapcsolatban, de harminc másodperccel később már mellette állt a fürdőben, és a fenekét markolászta, ő pedig a...

Zoe nagyot nyelt. Ez így nem lesz jó. Inkább arra gondolt, hogy miért ül itt, és hogy miért vannak sötétben.

Nicole az arca elé emelte a galambot, hogy lássa, hogy van. A madár üveges szemekkel nézett vissza rá. Nicole nem értett az állatokhoz, elgondolkodott egy kicsit azon, hogy vajon találhatná-e úgy, hogy egy madár nem üveges szemekkel néz rá, vagy néz bármi mást. Érdekes kérdés volt, bár tudta, hogy amikor majd lemegy a tetőről, nem fog vele foglalkozni, nem fog miatta könyveket olvasni, és nem fog kérdezősködni sem.

Leengedte a kezét az ölébe, és lenézett az utcára. Nicole mindent látni akart, a saját szemével, és tudni, hogy baj van, vagy nincs baj. Itt, fent úgy ült, hogy őt nem látták, ő viszont belátta a tetőt, a ház falát a lába alatt, az utcát, és a házakat a másik oldalon. Az ellenőrzött körülményeket szerette. Mint ezt a mostanit.

Ebben az órában meglehetősen gyér volt a forgalom. Simon a kocsiblakon át kinézett az utcára, azután eltekerte a kormányt, és gázt adott. A BMW terepjáró kifordult az útra. Simon beleszippantott a friss péksütemény-illatú levegőbe. Elmosolyodott. Egy papírzacskó hevert mellette az ülésen, benne négy kifli, egy pogácsa, egy percc és egy lekváros sütemény. Kerek száz dollárt fizetett érte. Ezért nem érezték a pékek problémának, hogy időnként bezörgetett hozzájuk jóval nyitás előtt.

Simon magánvagyonra meghaladta a másfél milliárd dollárt, de nem vonult ki a világból aranyozott, gyémánttal kirakott elefántcsonttoronyba. Inkább elvegyült. Rangrejtve járt-kelt a világban, mert élvezte, hogy olyan játszmákat figyelhet meg, melyeknek felette áll. Szupermarketben vásárolt, saját kezével tolt a bevásárlókocsit, autópályadíjat fizetett, hétköznapi emberekkel beszélgetett, és amikor New Yorkban lakott, metróval járt be a Wall Streetre.

Élvezetet okozott neki, hogy olyan emberek veszik körül, akik képtelenek irányítani az életüket. Élvezte, hogy felettük áll, hogy nem osztozik a gondjaikban, hogy kívülálló. Nem is igazán tudta megfogalmazni, hogy mit is érez magával kapcsolatban, de abban egészen biztos volt, hogy sokra hivatott ember, olyan valaki, akinek a csúcson a helye.

Voltak bizonyos képességei, amelyek biztosították neki, hogy magasra fog jutni az életben. Bárkivel szót tudott érteni, a beszélgetőpartneréhez tudta alakítani a személyiségét, kisujjában volt szinte minden nemzet protokollja és etikettje, tudta, mi hogyan fog hatni, kinek illik ajándékot adni, mekkora értékben és mit. Mindig beszerezte a szükséges információkat, és hogy valakit megnyerjen egy ügynek, arra sokat áldozott. Mindenki szimpatikusnak találta, néha még az ellenfelei is.

Simon nem volt kétszínű, nem volt egyszer ilyen, másszor olyan, nem hízelt körül senkit, nem beszélt ki senkit sem a háta mögött. Ő erényeket csillogtatott meg, és ez keltette másokban a szimpátiát. Amikor Kalifornia szenátorával beszélt, ugyanazokat az erényeket mutatta, mint amikkel a szenátor hitte, hogy rendelkezik, és amikor a pénzügyminiszterrel társalgott, a pénzügyminiszter erényeit vette magára. Ezek az erények nem voltak mindig igazi erények, néha erkölcstelenek voltak, néha a törvénytelenég határát súrolták, vagy át is lépték, de mert aki bírt velük, erénynek, fontos és jelentős jellemvonásnak tartotta őket, hát Simon igazodott hozzájuk. Sosem beszélt ki senkit, sosem személyeskedett, sohasem viselkedett kétszínűen, és mégis mindenki úgy tekintett rá, mint vele egyívású emberre, akiben meg lehet bízni.

Simon a 157-es számú ház előtt parkolt le. Fogta az aktatászkáját és a péksüteményes zacskót, majd kiszállt a kocsiból. Gondosan bezárta a terepjáró ajtaját, mert nem szerette volna, ha ellopják, de nem is nagyon izgatta volna. Ha ellopják, félórán belül szerez másik kocsit, és kocsiban fontos iratot sohasem hagyott.

Az éjszakai portás, Mr. Cassius, nagydarab, kétméteres néger férfi, jó útra tért nehézfiú, már kifigyelte a terepjárót, kikászálódott a pultja mögül, és kulcsaival elindult a kapu felé. Épp akkor ért oda, amikor Simon megérkezett a kapu másik oldalához. Odabiccantettek egymásnak, aztán Mr. Cassius beengedte Simont.

A szokásos szóváltás: „Jó estét, uram! Hogy van?“, „Köszönöm kérdését, Mr. Cassius. Kicsit hosszúra nyúlt a nap.” Az éjszakai portásnak fogalma sem volt arról, hogy kicsoda valójában ez az udvarias és bőkezű férfi, aki a 47. emeleten lakik, az 1009-es lakásban, ami egy elég jó és elég nagy lakás, de nem a legjobb és nem a legnagyobb.

Zoe végre már nem a szexre gondolt. Filmeken járt az esze. Damien képzeletben a másnapi ebédet tervezgette.

Gondolataikat halk, szagatatott bűgás szakította félbe.

Mindketten az ablakkal szemben, a lábuk előtt a földre helyezett műszerhez fordultak, melynek elülső oldalán egy apró, piros lámpa villogott. A műszer azt jelezte, hogy vége a tétlenségnek, ideje munkához látni.

Zoe és Damien headsetet tettek a fejükre, és távcsövet fogtak a kezükbe. Zoe felállt az odakészített szék tetejére, hogy rálátása legyen a járdára, az utca túloldalán. Damien a távcsövet a szemközti ház 47. emeleti, 1009-es számú lakásának ablakára irányította.

Simon végigsétált az előszobán, és belépett a konyhába. A hatalmas ebédlőasztalra tette az illatozó péksüteményt, majd a konyharészben lévő mosdónál megmosta a kezét. A konyhaszekrényből füllel ellátott fatálcát, világoskék tányért és indiai motívumokkal díszített bögrét vett elő. Az ebédlőasztalhoz ment, a zacskóból a tányérra rázta a tartalmát, majd a hűtő tetején álló kancsóból tejeskávét öntött a bögrébe.

Fény gyúlt a szemközti ház 1009-es számú lakásának nappali szobájában.

Damien élesebbre állította a távcsövet, és ráközelített Simon arcára. Már öt napja látta ugyanezt az arcot, ugyanezt az elégedettséget.

– Készülj – szólt Damien a mikrofonba, amely egy keskeny műanyag karon lógott a szája elé.

Nicole a szemközti ház tetején, a tető szélén üldögélt, és a kezében tartotta a galambot. Beleszólt a fejmikrofonba.

– Oké.

– Tiszta – mondta Zoe az utcát tanulmányozva. Ez azt jelentette, hogy nem jár a ház előtt senki.

A lézeres letapogató a lemezjátszó elvén működik: egy szobában a hangok megrezegtetik az ablaküveget, melyet egy lézersugárral és egy érzékeny műszerrel fel lehet fogni, és ugyanolyan hanggá lehet alakítani, mint ahogyan a lemezjátszó hanggá dekódolja a barázdákat. Az ablakból egy virágcserepnek álcázott lézeres letapogató szemmel láthatatlan lézersugarat bocsátott a szemközti ház 47. emeletére, az 1009-es számú lakás nappali szobájának hatalmas fényablakára. A fényablaknak az volt a funkciója, hogy megtörve a falat, és egy helyen üveggel helyettesítve azt, világosabbá tegye a lakást. Mind kívülről, mind belülről nagyon jól nézett ki.

– Készülj – szólt Zoe a fejmikrofonba.

– Kész vagyok – szólt vissza Nicole. Tizenhárom emelettel Simon lakása felett, pontosan egy vonalban a nappali szobával, a ház tetején ült, és egy galambot tartott a kezében.

Simon a bárszekrényhez ment, levett egy kristály poharat a polcról, és kiemelt egy zöld színű, vastag palackot. Kétujjnyi konyakot töltött a pohár aljára. Ivott egy aprócska kortyot, de nem nyelte le, hagyta, hogy az íz átjárja a száját. Egy pillantást vetett a számítógépére, amely az íróasztalán állt. Öt másodpercig gondolkodott, aztán

döntött: ma már nem dolgozik. Fürdik, közben megnéz egy filmet, elfogyasztja a friss péksüteményt, és megy aludni. Majd holnap folytatja.

Simon elindult a fényablak felé. Megállt előtte, olyan közel hozzá, hogy cipője orra érintette az üveget. Amikor feltették az ablakot, és ezt először csinálta, hátborzogató élmény volt. Bal kezét zsebre vágta, újra kortyolt egyet a konyakból, és elégedett mosollyal az arcán elnézte a város éjszakai fényeit.

– Indulj – szólta Zoe a fejmikrofonba.

– Megyek – mondta Nicole.

Nem tévovázott, nem várt egyetlen pillanatot sem, azonnal elrugaszkodott a tető széléről. Vastag heveder fogta át a derekát, melyben vékony, nagy szakítószilárdságú kötél rejtett, melyet apró elektromos csörlő segítségével szabályozott, engedett vagy csévélt fel. A csörlő oldalán elhelyezett kapcsolót alsó állásba tolt, a süllyedése abbamaradt. A fényablak mellett lógott, lábát a falnak vetette. Simon nem vette észre.

Zoe lenézett az utcára, két ember sétált el a szemközti ház kapuja előtt. Megvárta, míg elmennek, majd elnézett mindkét irányba, hogy lássa, ki közelít és mekkora sebességgel, hogy megbecsülhesse, mikor fog odaérni. Egy pár bandukolt jó ötven méterrel lejjebb, egymásba karolva, túlságosan messze és túlságosan lassan ahhoz, hogy részesévé válhassanak az eseményeknek.

– Most! – szólta Zoe a fejmikrofonba.

Nicole, jobb kezét, melyben a galambot tartotta, fellendítette a feje mögé, bemérte a célt, azután minden erejét összeszedve a galambot belevágta az ablakba.

Nicole biztosra ment. Pontosan tudta, mekkora Simon fényablaka, tudta, milyen típusú üvegből van, ismerte az üvegtábla minden fizikai jellemzőjét. Tudta, hogy egy kilenc négyzetméteres üvegtábla ebből a fajta üvegből milyen feszültségi jellemzőkkel bír, hol a legerősebb, hol a leggyengébb, tudta azt is, hová, milyen szögben, és mekkora erővel dobja a galambot, hogy az üvegtábla leomoljon.

És az üvegtábla leomlott. Hatalmas darabok és kisebb, borotvaéles szilánkok zuhantak alá, egy részük ki az utcára, egy részük a szobába.

Olyan hirtelen, olyan váratlanul történt az egész, hogy Simon megijedni sem tudott. Az egyik nagyobb üvegdarab levágta Simon mindkét lábfejét, éles szilánkok tucatjai vágódtak az arcába, felsebezve a bőrét, az ajkát, a nyelvét és a szemét. Simon előretántorodott. Egy közel a mennyezet magasságából alázúduló háromkilós üvegdarab levágta a fél arcát, és belemetszett a térdébe. A férfi térdre rogyott, a lendülettől előrehajolt. Üvegdarabok fúródtak a hátába, a tarkójába és a fejébe.

Nicole felső állásba tolt a kapcsolót a csörlő oldalán, és megindult felfelé. A tetőn eltüntette a nyomait, és az előre kidolgozott menekülési útvonalon lelépett.

Damien összekapta a lézeres letapogatót. Zoe távcsövön figyelte, ahogyan kiérkezik a mentő és a rendőrség. Simon Trevors szörnyethalt, amikor egy sportkocsi sebességével becsapódott az utca kövébe, de fél-egy percen belül akkor is meghalt volna, ha nem zuhan ki az ablakon.

Hogy egy galamb, akkora sebességgel, amekkorával egy átlagos galamb egyáltalán repülni képes, nekirepüljön egy fényablaknak, és éppen azon a pontján csapódjon bele, ahol a leggyengébb, és ezzel az ablak mögött álló férfi tragikus és döbbenetes halálát okozza, szinte lehetetlen. De csak szinte.

Simon Trevors fényablaka egy elég jó fényablak volt.

Ha a legjobb van neki, akkor semmilyen madár nem tudta volna betörni.

És akkor más módon halt volna meg.

ELSŐ FEJEZET

1.

NETSUKE TOWER MANHATTAN, NEW YORK

délelőtt, október 9., hétfő

Dr. Julius Andan, az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke, Jaguar S-type típusú vadonatúj személygépkocsiját a Netsuke Tower üzletfelek és más látogatók számára fenntartott, jól őrzött parkolójában hagyta. New York egyik legexkluzívabb divatszalonjában csináltatott sötét öltönyt, hófehér inget, bordó selyem nyakkendőt és fekete bőrcipőt viselt, bal csuklóján 18.000 dolláros Parmigiani órát, egy jegygyűrűt és egy antik pecsétgyűrűt. Laikus szemmel egyszerű, elegáns úriembernek látszott, de szakértő szem észrevette a részleteket is, a csak szűk körben ismert mesterek keze munkáját öltözetén, ékszerein és frizuráján, és azonnal tudta, még ha arcról nem is ismerte fel, hogy fontos ember közeledik. Julius Andannak szüksége volt személyes nagyságának látszatára, mert a hetvenhét emeletes Netsuke Tower legfőbb urával, a Masada Konzern rettegett tulajdonosával és elnök-vezérigazgatójával, egy huszadik századi samurájjal, Joshi Masadával akart találkozni, ám a találkozót nem egyeztették előre. A nagyfőnökhöz bejutni, egyeztetés nélkül, megközelítette a lehetetlenség kategóriáját, Andannak azonban a vele való azonnali találkozás élet-halál kérdése volt.

Julius Andan százyolcvan centi magasra nőtt, a vállalai zakója válltömesei nélkül is elég szélesek voltak, néhány kilónyi súlyfeleslegét pedig eltakarta a jól szabott ruha. Ha valaki ránézett, azt gondolta, hogy erős, holott egyszerűen csak ilyen volt a testalkata. Sötétbarna, rövid haját hátrafésülve hordta, tekintete mindig érdeklődést fejezett ki, de ha magára maradt, az élet nyomtalanul elillant szemeiből. Andan nagyon sármos tudott lenni, ha akart, bár nem tartozott a férfiszépségek közé. Intellektuálisnak és rendkívül tapasztalt férfinak látszott. Rekedtes hangjával, férfias járásával, gesztusaival, valamint zseniális kommunikációs képességével azt a benyomást keltette a nőkben, hogy a szex vele extatikus élmény. Valójában régen nem gondolt már a szexre, lassan két éve szenvedett impotenciától, amire nem sok figyelmet fordított, annyira lekötötte a túlélés.

A Netsuke Tower számtalan japán nagyvállalat amerikai képviselőjének otthont adó felhőkarcolója az Egyesült Államokba beáramló sok milliárd dollárt kitevő japán tőke jelképévé vált. A toronyház, amely rekordsebességgel épült meg 1989 végére, vörös posztóként hatott egy titkos tömörülésre, a Japánellenes Liga befolyásos tagjaira, akiknek sorait erősítette a tragikus balesetben elhunyt, néhai Simon Trevors. A baleset, melyben Mr. Trevors életét veszítette, máig beszédtéma volt a Liga háza táján. Döbbenetesnek találták, hogy valaki egy galamb által haljon meg. Senki, sem a Japánellenes Liga, sem pedig a hatóságok emberei, akik a milliárdos üzletember halálának ügyében folytattak vizsgálatot, nem gondolták, hogy Simon Trevors halála gyilkosság volt. Méghozzá megrendelt gyilkosság.

Dr. Julius Andan éppen e gyilkosság megrendelőjét kívánta meglátogatni egy olyan ügyben, amelynek semmi köze nem volt a Japánellenes Ligához, vagy az üzleti élethez, vagy bármilyen ismert dologhoz ezen a világon.

A Netsuke Tower hatalmas márvány előcsarnokában, a bejárati ajtótól balra egy hosszú recepciós pult állt, amely mögött válogatott szépségű és törekenységű, tizennyolc-húsz éves japán lányok váraoztak, akik magasan képzettek voltak a japán és az amerikai üzleti etikett terén, és akcentus nélkül beszéltek az amerikai angol nyelvet. Az volt a feladatuk, hogy mindenkit, aki az előcsarnokba lép, kellő tisztelettel fogadjanak, megtudakolják úti célját, és mindent elkövessenek, hogy az illető el is jusson oda, ahová szeretne. Mire Julius Andan előtt hangtalanul kinyílt a vendégek parkolójából az előcsarnokba vezető kétszárnyas üvegajtó, az egyik recepciós lány már félúton járt az ajtó felé.

– Jó napot kívánok, uram! – üdvözölte Andant három lépésről, széles mosollyal az arcán, mélyen meghajolva. – Yukiko vagyok, a recepciós. Szívvel köszöntöm önt a Netsuke Towerban!

– Jó napot – mondta Andan, és sután meghajolt. Próbált mosolyogni, de csak egy furcsa fintorra futotta.

Yukiko elegáns, méretre szabott, égszínkék kosztümöt viselt, a szoknyája egész kicsivel a térde fölött ért véget, hogy odavonzza a férfiak tekintetét. Andan nem nézett oda, ugyanakkor elismerte magában, hogy a lány egyenesen csodaszép.

– Miben lehetek a szolgálatára, uram? – kérdezte Yukiko kedvesen.

– A Masada Konzern keresem, kisasszony – mondta Andan. A nevét nem állt szándékában elárulni, legalábbis, amíg nem kérdezi a lány, addig nem.

Andan nagyon sokat szerepelt a médiában, bizonyos körökben híresnek számított, de nem olyan értelemben, mint egy film- vagy egy popsztár, vagy mint egy minden korosztálynak és társadalmi rétegnek egyaránt szóló showműsor műsorvezetője. Andan mindig komoly témákról beszélt a médiában, még ha néhanapján megengedett is magának egy-egy szellemes megjegyzést, szavai nem a fiatalabb korosztályoknak szóltak. Yukikónak munkaköri kötelessége volt arcról és névről ismerni az üzleti élet jeles képviselőit, kevéske szabadidejében a barátnőivel shoppingolt vagy mozgásérzékelős játékokat játszott a PlayStationjén, így Andan kívül esett az érdeklődési körén, és az egyetlen, amit meg tudott állapítani róla, hogy *olyan ismerős az arca*.

– A Masada Konzern a 62. emeleten található, uram – mondta Yukiko szolgálatkészen. – Kérem, kövessen, elkísérem önt a lifthez!

– Köszönöm, kisasszony!

Yukiko megindult, ügyelve, hogy sohase előzze le Andant negyed lépésnél jobban. Rengeteget gyakorolta, hogy ilyen könnyed természetességgel tudjon pontosan olyan gyorsan menni, hogy egy bármilyen nagyokat lépő vendég előtt járjon negyed lépéssel.

Alig három másodperccel az után, hogy Andan elindult a recepciós lány után, már meg is látta a lifteket. Négy lift sorakozott egymás mellett, az egyik éppen lent állt: egy kisebb csoport szállt be éppen.

A liftkezelő fiatalember elegáns fekete öltönyben a lift mellett váraozott, és minden beszállót meghajlással köszöntött. Yukikónak nem kellett szólnia, hogy a liftkezelő észrevegye közeledtükét. A fiatalember egyetlenegyszer sem nézett rájuk, mert mással volt elfoglalva, ezek ellenére tudatában volt annak, hogy két ember érkezik, és egyikük kék kosztümöt visel, vagyis recepciós, míg a másik minden bizonnyal vendég. A liftkezelő nem tehetette meg, hogy miközben a Netsuke Towerban található számtalan cég alkalmazottai vagy ügyfelei szállnak be a liftbe, elfordul tőlük, és körülnéz, mert

munka közben nem a munkájával foglalkozni súlyos udvariatlanság és immorális magatartás lett volna részéről.

Miután mindenki beszállt a liftbe, Andan felé fordult, és mosolyogva, mélyen meghajolt. Andan ekkor alig két méterre járt tőle.

– Jó napot kívánok, uram! A liftkezelő vagyok. Hová kíván menni, uram?

– Az úr – válaszolt Yukiko Andan helyett – a Masada Konzernrt keresi.

– Masada Konzern, 62. emelet. Természetesen, uram! Kérem, szálljon be, azonnal indulunk!

Yukiko meghajolt Andan előtt, megvárta, amíg beszáll a liftbe, majd visszatért a recepcióra.

A liftkezelő megrántotta a kart, a lift megindult felfelé. Andan megfigyelte, hogy a liftet úgy alakították ki, hogy tíznél több ember semmiképp ne férjen be.

A lift először a 28.-on állt meg.

– Huszonnyolcadik emelet, Takashi Társaság – a liftkezelő két férfihoz fordult. – Uraim, megérkeztünk – mondta meghajolva.

A két férfi meghajolt, és megköszönték, hogy szólt nekik, azután kiszálltak a liftből.

Mentek tovább. A lift a 40.-en állt meg legközelebb.

– Negyvenedik emelet, Mifune Vállalat – a liftkezelő egy ősz hajú, elegáns nőhöz fordult. – Asszonyom, megérkeztünk – mondta meghajolva.

A nő, magas rangú lévén, nem hajolt meg, csak kiszállt a liftből. Andan rájött, hogy a liftet úgy méretezték, hogy a liftkezelő meg tudja jegyezni az úti célokat. Fantasztikusnak találta a japánok odaadását.

Másfél perccel és két megállóval később a lift megállt a 62. emeleten.

– Hatvankettedik emelet, Masada Konzern. Megérkeztünk, uram! – fordult a liftkezelő Andanhoz.

– Köszönöm! – mondta Andan, és kiszállt. A lift már ment is tovább.

Egy Yukikónál valamivel idősebb, de nem kevésbé szép és törekeny nő sietett Andan elé.

– Jó napot kívánok, uram! Köszöntöm önt a Masada Konzern titkárságán! – mondta mosolyogva, és mélyen meghajolt.

– Jó napot kívánok – köszönt Andan, majd sután meghajolt. – Dr. Julius Andan vagyok, Joshi Masada úrhoz jöttem.

– Oh! – a nő egy pillanatra kiesett a szerepéből. Akik Masadához jöttek, az igazgatói különliftet használtak. A nő néhány másodpercig tétozódott, mert nem tudta, mitévő legyen, majd arra az álláspontra jutott, hogy neki nincs elég hatalma ahhoz, hogy döntsön. – Kérem, fáradjon utánam, legyen szíves!

Andan ment a nő után. Sejtette, hogy bejutni Joshi Masadához, aki hetvenezer embernek parancsolt, és akinek 14 milliárd dollárra rúgott a magánvagyon, felér egy tortúrával.

Hidori egy csendes folyosó végén található helyiségbe vezette Andant. A terem közepén fémdetektor állt, mögötte egy újabb, hasonló szerkezet. A teremben nyolc biztonsági ember tartózkodott. Látszólag fegyvertelenek voltak. Egyikük mélyen meghajolva arra kérte Andant, hogy fémtárgyait pakolja ki egy tálcára, két másik nagyon kedves, csupa mosoly ember pedig áttessékelte a fémdetektoron. A berendezés nem jelzett. Ezután sűrű bocsánatkérések és meghajlások közepette tetőtől talpig átvizsgálták kézi fémkeresővel is, majd egy másik detektoron küldték át, melyről Andan úgy gondolta, valamiféle röntgen. Mivel ez sem jelzett, visszakapta a fémtárgyait.

– Kérem, fáradjon utánam, legyen szíves! – mondta Hidori, és a terem hátsó ajtaján át távoztak.

A folyosó, ahová a biztonsági ellenőrző teremből kiléptek, olyan csendes volt, mintha egy másik világba kerültek volna át. Puha szőnyegen jártak, Andan hallotta a saját légzését, de a lépteit nem. A folyosó elkanyarodott, a végén egy üvegajtós iroda előtt álltak meg.

Az irodában hat férfi és négy nő ült íróasztalok mögött.

– Az úr személyesen Masada urat keresi! – jelentette be Hidori az irodába lépve.

Szavai varázslatként hatottak, a mozdulatok félbeszakadtak.

Az egyik férfi reagált először. Japán szemmel nézve meglehetősen magasra nőtt, középkorú, látszott rajta, hogy ő az irodában a legmagasabb beosztású ember. Felállt, és kimért léptekkel Andanhoz sétált.

– Kino Hidesho vagyok, a titkárság helyettes vezetője!

– Dr. Julius Andan. Üdvözlöm.

– Milyen ügyben keresi Masada urat? – kérdezte Hidesho.

– Rendkívül fontos magánügyben keresem Masada urat – felelte Andan. A belső zsebébe nyúlt, és színarany névjegy tartót vett elő. Szétnyitotta, kihúzott egy névjegyet, majd átnyújtotta Hideshónak.

Hidesho két kézzel, meghajolva vette át az egyszerű, de rendkívül előkelő névjegyet, és elolvasott mindent, ami rá volt írva. Dr. Julius Andan, az Amerikai Pszichiátriai Társaság elnöke, a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke, munkahelyi cím, lakcím, telefonszámok, e-mail cím. Hidesho úgy tartotta a névjegyet, hogy egy kicsit előre kelljen hajolnia, így feltűnés nélkül egy pillantást vethetett az előtte álló ötvenöt év körüli férfira. Hidesho nagyon értett az üzleti divathoz, minden stílusjegy, minden aprócska kis embléma jelentést hordozott a számára. Elég volt egyetlen pillantást vetnie Andan cipőjére, és tudta, hol készült, melyik csendes kis manhattani utcácskában, tudta azt is, hogy a látogató óráján a gyémánt hány karátot tesz ki, és hogy a cég hány év garanciát vállal az órára, és így tovább. Hidesho tudta, hogy az olyan köztisztviselők, mint Andan, nem keresnek túl sokat – legalábbis a Netsuke Towerban megforduló emberekhez képest –, és hogy az efféle ruházat nem jellemző rájuk, ezért arra tippelt, Andan örökölt, vagy bejött néhány – a Netsuke Towerban előforduló befektetésekhez képest – kisebb befektetése. Mindazonáltal Hidesho azzal is tisztában volt, hogy Andan, bár nem az üzleti életben, de nagy ember.

Hidesho elegánsan az ajtóra mutatott. Kimentek a folyosóra.

– Kérem, Andan úr, jöjjön velem! – mondta, és előre ment, hogy mutassa az utat.

Andan követte. Egy lifthez sétáltak, ami kizárólag a Masada Konzern emeletein közlekedett. Öt emeletet mentek fel. A 67. emelet még a 62.-nél is elegánsabb és fényűzőbb volt. Hidesho Andant egy félreeső irodába kísérte, ahol egy alacsony, köpcös, ősz hajú férfi ült hatalmas íróasztala mögött. Hidesho nagyon mélyen hajolt meg, jelezvén, hogy a férfi, akihez jöttek, rangban magasabban áll.

– Tisztelt Tagei úr, elnézését kérem, amiért zavarom! – mondta alázatos hangon Hidesho. – Az úr dr. Julius Andan, az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke. Andan úr Masada urat keresi.

Tagei kikászálódott az íróasztala mögül, és méltóságteljes léptekkel Andanhoz sétált. Meghajolt, de csak alig. És nem mosolygott.

– Ode Tagei vagyok – mondta. – A Masada Konzern egyik aligazgatója. – Elnézését kérem, amiért megkérdezem, de miért nem a különliftet használta? – kérdezte Tagei.

Ezzel tulajdonképpen azt kérdezte, hogy be van-e jelente Masadához. Mert ha igen, rendes körülmények között Masada személyi titkárai és néhány biztonsági ember várta volna egy másik garázsban, ahonnan különlifttel vitték volna a 76. emeletre.

– Nincs megbeszélve, Tagei úr – mondta Andan.

– Masada úr rendkívül elfoglalt, Andan úr.

– Ezzel messzemenőig tisztában vagyok, Tagei úr. Masada úrral azonban van egy régi megállapodásunk. Önnek, Tagei úr, nem kell magyaráznom, hogy az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a csúcstechnológia semmilyen téren nem találkozik, tehát nincsenek közös érdekeltségeink. Magánügyben keresem Masada urat. Olyan ajándékot hoztam neki, amelyet évtizedek óta vár.

Tagei, aki huszonöt éve tanulmányozta a zen buddhizmust, magában elismerte, hogy ennél rejtélyesebben megfogalmazott mondatot nem sokszor volt szerencséje hallani élete hatvankilenc éve során. Andannál nem látszott semmilyen csomag, de ez nem tévesztette meg az aligazgatót, aki jól tudta, hogy egy értelmetlen semmiség néha egy szobát kitölt, míg valami, ami felbecsülhetetlen értékű, elfér egy ember zsebében.

– Értettem, Andan úr – Tagei Hideshóhoz fordult. – Kísérje fel Andan urat Masada úr titkárságára.

– Ahogy kívánja! – Hidesho mélyen meghajolt, Tagei inkább csak biccentett.

– Jó napot kívánok, Andan úr! – fordult Tagei Andanhoz, és egy kicsit meghajolt.

Andan viszonzta.

– Köszönöm, Tagei úr! – mondta Andan.

Hideshóval kimentek az irodából, és két ellenőrzésen keresztül eljutottak az igazgatói különlifthez. A lift, melybe rajtuk kívül hat biztonsági ember is beszállt, felröppent velük a 76. emeletre, a tulajdonos-elnök-vezérigazgató titkárságára.

Andant ismét átvizsgálták, majd két biztonsági ember kíséretében őt és Hideshót egy tágas irodába kísérték, ahol csupán egyetlen férfi tartózkodott. Andan sosem látta Masadát, azt hitte, ő az.

De tévedett. Egy újabb titkár. Andan beszámolt neki arról a bizonyos ajándékról, melyet Masada évtizedek óta keres.

– Önnél van ez az ajándék, Andan úr? – kérdezte a titkár.

– Természetesen, uram.

– Legyen olyan szíves, és mutassa meg nekem.

Andan a belső zsebéből egy borítékot húzott elő, és átnyújtotta a titkárnak.

A titkár két kézzel vette el a borítékot, átvétel közben meghajolt, melyet Andan viszonzott.

A titkár egyetlen pillantást vetett a borítékra, máris tudta, amit tudnia kellett. Egy ilyen borítékot üzletben nem lehet kapni sehol a világon. Egy Asahikawa környéki faluban készíti egy nagyon idős mester, titkos recept alapján, amely apáról fiúra száll évszázadok óta. Egyetlen boríték ebből a papírból meghaladja az ezer dollárt. Egy ilyenféle borítékot sohasem adnak fel postán, nem is arra való, sokkal inkább a tiszteletet és az előkelőséget hívatott bizonyítani. Egy ilyen borítékban mindig nagy érték van, ami sohasem pénzbeli értéket, hanem eszmei értéket jelent. Valamilyen kiemelkedően fontos dokumentumot tesznek bele, vagy jókívánságokat, vagy egy bölcs mondást. A titkár éppen megfelelő borítéknak találta ahhoz, hogy bevigye Masada úrhoz, természetesen csak az után, hogy alaposan átvizsgálták, nem rejt-e valami kínos meglepetést.

A titkár átkísérte Andant és Hideshót egy szobába, melynek papírból voltak a falai, a padló gyékény, az egyetlen asztal pedig alig néhány centi magas. Andan és Hidesho levették a cipőjüket, és az asztal mellé ültek, egymással szemben. A titkár elnézést kért, a borítékkal és Andan névjegyével a kezében elsietett. Alig tíz másodperccel később négy kimonóba öltözött, fiatal, törékeny és csodaszép lány lépett a helyiségbe. Teaszertartás vette kezdetét.

A titkár negyven perccel később tért vissza.

– Andan úr, kérem, jöjjön velem. Masada úr fogadja.

A kimonós lányok eltűntek, Andan és Hidesho elhagyták a szobát, felvették a cipőjüket, Hidesho leült, Andan pedig követte a titkárt.

Duncan Shelley: Az elme gyilkosai

A titkár egy biztonsági irodán és két titkári irodán vezette keresztül Andant. A harmadik irodában egy harminc év körüli, csinos, apró termetű nő sietett üdvözlésére. Meghajolt és bemutatkozott.

– Yoko Nabura vagyok, Masada úr személyi titkárnője. Nagyon szívesen látjuk önt, Andan úr! Kérem, jöjjön velem, bevezetem önt Masada úr irodájába!

Az irodából Yoko és Andan egy helyiségbe mentek, ahonnan lépcső vezetett a Netsuke Tower legfelső emeletére. A titkár ide már nem jöhetett velük, visszatért saját irodájába.

A lépcső tetején egy férfi állt szálegyenesen. Sötét öltönyt, fehér inget, nyakkendőt és bőrcipőt viselt, ősz haját hátrafésülve hordta, szemei olyan keskenyek voltak, hogy nem látszottak a szemgolyói. Alig százhatvan centi magasra nőtt, kissé köpcös, ám megjelenése roppant tekintélyparancsoló.

– Joshi Masada vagyok – szólalt meg a férfi. A hangja rendkívül határozott volt, halk, de erőteljes, az artikulációja kristálytiszt. Érződött, hogy Masada hozzászokott ahhoz, hogy amikor ő beszél, senki megpisszenni sem mer, így felesleges hangját felemelnie.

– A nevem dr. Julius Andan. Nagyon szépen köszönöm, Masada úr, hogy fogad engem! Köszönöm szépen! – Andan meghajolt.

Masada biccentett. Egy darabig csak nézte Andant, majd megfordult, és elindult a terem közepe felé, ahol apró asztalka volt a földön, egymással szemben ülőpárnák, az asztalkán csészék és gőzölgő tea. Andan néhány méterrel lemaradva követte Masadát.

– Kérem, foglaljon helyet – mutatott Masada az egyik ülőpárnára.

Yoko csendben távozott, visszament az irodájába. Nem volt szüksége további instrukciókra, azokat már megkapta akkor, amikor felhozta Andan borítékát és névjegyet.

– Köszönöm, Masada úr – mondta Andan.

Andan és Masada leültek. A boríték ott hevert az asztalon.

Masada maga töltött Andannak a zöld teából. Andan nagyon udvariasan megköszönte, bár utálta a zöld teát, és sosem értette, miért isszák egyáltalán.

– Nyugodtan beszélhetek, senki sem hallja? – kérdezte Andan.

– Senki a világon, efelől biztos lehet – mondta Masada. Egy pillanatra érzett némi késztetést, hogy kifejtse, miért nem hallhatja más, amiről beszélnek, de aztán úgy döntött, nem mutatja vendégét bonyolult technikai részletekkel.

– Értem – bólintott Andan. – Először is, elnézését kell kérnem, Masada úr, amiért... hazudtam, hogy beengedjenek önhöz.

– Bizonyos értelemben nem hazudott – mentette fel Masada. – Évtizedek óta kutatok utánuk – felemelte a borítékot, és kivette, ami benne volt. Öt darab fénykép, semmi egyéb. Masada szépen sorba rakta őket az asztalon. – Minamoto Yositsune kardja, 1180 tájáról. Oda Nobunaga legyezője, 1579-ből. Uyesugi Kenshin ünnepi kimonója 1570 tájáról. Valamint egy festmény, mely az én apámat, Zenji Masadát ábrázolja, és az ő kardja, egy Tokugawa kori wakizashi. Mind az öt tárgyat évtizedek óta keresem, felforgattam utánuk a világot, és nyomukat sem leltem. Ön tudja, hol találhatóak?

– Igen, tudom.

Masada felnézett a képekről.

– Hol?

– Az otthonomban – felelte Andan.

Egy pillanatra látszottak Masada szemgolyói.

– Ezek az ön tulajdonát képezik?

– Igen – bólintott Andan.

– Nem akarok alkudozni önnel, Andan úr. Ön csak megmondja az árat, és én még ma átutalom a pénzt.

– Nem akarom eladni őket.

Masada hallgatott. Jó két percig nem szólalt meg.

– Hanem mit akar? – kérdezte végül.

– Önnek ajándékozni. Holnap délelőtt. Tizenegy órákor.

Masada megint hallgatott, ezúttal három percig. Sok mindent átgondolt, de nem értette, miért dob ki valaki ennyi millió dollárt az ablakon.

– Mit kér cserébe? – kérdezte, mert biztos volt benne, hogy a lenyűgöző ajándéknak ára is van, még ha az nem is pénzbeli.

– Egyetlen szívességet, Masada úr.

– És mi lenne az, Andan úr? – kérdezte Masada. El sem tudta képzelni, mi lehet az, ami miatt dr. Julius Andan, az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke felkereste őt.

– Ha én most egyszerűen csak megadnám önnek a választ, Masada úr, azt hiszem, nem érnék célt. Ezért engedje meg, hogy mielőtt megválaszolom a kérdését, hadd válaszoljak fel, mi vezetett arra, hogy felkeressem önt.

– Erre is nagyon kíváncsi vagyok – bólintott Masada.

– Már két éve keresem egy probléma megoldását. Ez egy nagyon súlyos probléma. Úgy két évvel ezelőtt, egy döbbenetes összeesküvés nyomaira bukkantam. Nem vagyok hős, Masada úr, nem akarok meghalni, egyszerűen csak nincs más választásom: muszáj tennem valamit. Ez az összeesküvés annyira kiterjedt, hogy nem tudok kihez fordulni. Nem mehetek el a rendőrségre, az FBI-hoz, az NSA-hez vagy a CIA-hoz, mert mindezen helyeken vannak korrump és vannak ostoba fecsegő emberek. Kétségbeesésemben már arra gondoltam, a maffiához kell mennem segítségért, de az nem lenne jó ötlet, ugyanis a maffia éppen hogy benne van az összeesküvésben. Egyetlen megoldás kínálkozott csak: kilépni a körből, kilépni abból a körből, ahol ismernek engem. Sok amerikai tanul japánul, sokan tanulnak japán etikettet, sokan turistaként jutnak el Japánba, vagy üzletemberként kerülnek kapcsolatba japánokkal, de én hiszem, hogy amivel megismerkednek, az csak a felszín, és van valami a mélyben, amire sohasem látnak rá. Egy nap, száz és száz óra töprengés után, arra a következtetésre jutottam, hogy kilépek a körből, és egy japán embertől kérek segítséget. Ennek az embernek hatalmasnak kell lennie. Kiválasztottam az Egyesült Államok területén élő japán nagytőkéseket, és elgondolkodtam, melyikükben bízhatok, és melyikükhöz hogyan tudnék eljutni. Megtudtam, hogy ön, tisztelt Masada úr, műgyűjtő, akárcsak én, és hogy évtizedek óta kutat bizonyos japán műkincsek után, elsősorban ez után az öt után – mutatott Andan az asztalon heverő fényképekre. – Az édesapjáról készült egyetlen fennmaradt festmény és a Tokugawa kori wakizashi a háborút követő megszállás idején tűnt el nyomtalanul Japánból, néhány bűnöző révén, akik akkoriban tisztis rangban szolgáltak az ön országát megszálló amerikai hadtest kötelékében. Ez hát a története annak, miért esett önre a választásom.

Masada végignézett a fényképeken.

– Tehát védelmet akar – mondta. – Azt akarja, hogy rejtsem el a világ szeme elől, amíg... – szándékosan hagyta nyitva a mondatot.

– Amíg én fel nem készülök az összeesküvés leleplezésére – fejezte be Andan.

– És ha elrejttem önt, holnap nekem ajándékozza ezt az öt remekművet?

– Igen, pontosan így van, Masada úr.

Masada megint végignézett a fényképeken. Úgy érezte, isteni szerencse érte. Annyi év kutatás, és a kutatásra költött dollármilliók után most valaki besétál hozzá, akit

korábban sose látott, és egyszerűen neki ajándékozta a hön áhított történelmi ereklyéket.

– Rendben van, Andan úr, elfogadom.

Andan megköszöörülte a torkát.

– Elnézését kérem, tisztelt Masada úr, de... még nem fejeztem be. A kérésem ennél egy kicsivel... különösebb.

Masada nem szólalt meg, várta, hogy Andan előálljon a különleges kérésével. Arra gondolt, a helyszín lesz a különlegessége, például Andan ragaszkodik a Déli-sarkhoz vagy a Himalájához.

– Arra szeretném kérni, Masada úr, hogy közvetítsen ki engem egy igazi, aktív nindzsaklánhoz.

Masada tágra nyitotta a szemét, amitől úgy nézett ki, mint amikor egy európai vagy amerikai ember hunyorít.

– Egy nindzsaklánhoz? – kérdezett vissza, és Andan arcát fürkészte, hogy komolyan gondolja-e ezt a képtelenséget.

– Igen, egy nindzsaklánhoz – felelte Andan halálos komolysággal. Százszor és ezerszer átgondolta, és nem látott semmilyen más megoldást. A nindzsaklánok körön kívüliek voltak.

Masada elmosolyodott. Aztán nevetni kezdett.

Andan ettől félt. Győzködte magát, hogy nem fog megtörténni, de ettől az egytől tartott – hogy nincs modern nindzsaklán. Pedig olyan jól kitalált mindent. Látott néhány ostoba filmet, ami nem győzte meg, de remélte, érezte, hogy ez az egész a valóságban egyáltalán nem ilyen. Arra gondolt, egy fanatikus banda, ami mindentől elzártan él, és ami úgy el tudná őt rejteni valahol Japánban, hogy ott az Isten se találja meg.

– Ne haragudjon, Andan úr! – kérte Masada még mindig nevetve. – Nézze, nindzsák már nem léteznek, érti?! Mármint olyan nindzsák, akikre maga gondolt, olyan működő, aktív klán, akiket fel lehet bérelni, mint a középkorban. Sajnálom, Andan úr, de valaki alaposan félreinformálta.

Andan zavarba jött. Olyan jól kitalálta...

– És mi van helyette? – kérdezte. – Ha eltűntek, úrt hagytak maguk után, amit valami betöltött.

Masada elkomolyodott. Bólintott.

– Ez igaz. Léteznek különlegesen kiképzett emberek Japánban, akiket fel lehet bérelni mindenféle. De ezek az emberek nem egy klánba tömörülnek, hanem inkább magányos zsoldosok, vagy zsoldoscsapatok. Bűnözők, Andan úr. Ez a legjobb szó. Nagyon veszélyes emberek. Nem egészséges belemerülni a világukba.

Andan elgondolkodott.

– De nekem muszáj – mondta eltökélten.

– Tudja mit, Andan úr? Holnap délelőtt tizenegy órára jöjjön vissza, és hozza magával ezeket a műkincseket. Addigra kitalálom, hogy mit is lehetne tenni. Meg fogom védeni, erre a szavamat adom. Rendben van így?

Andan rábólintott.

– Igen, köszönöm, Masada úr.

– A titkáromtól kapni fog egy kis cédulát, amit ha felmutat, holnap beengedik a személyzeti garázsba. Ott már várni fogják, és a különliffel hozzák fel. Óhajtja, hogy adjak maga mellé néhány embert a műkincsek miatt?

– Nem, köszönöm. Az feltűnő lenne – mondta Andan.

Masada bólintott.

– Akkor mindenben megegyeztünk – mondta.

2.

GORKIE APARTMANJA MANHATTAN, NEW YORK délután, október 9., hétfő

A Fifth Avenue legdrágább lakóházának legfelső hét emeletének Wall Street felé néző ablakaiból rálátás nyílt a Netsuke Tower impozáns épületére. A ház utolsó három emelete Lauren Gilmore tulajdonában állt, így ő büszkélkedhetett New York legdrágább apartmanjával. A tulajdonos csendesen, visszahúzódva élt, acél-üveg elefántcsonttornyába vonulva, távol az élet hétköznapi valóságától. Laurent mindenki Gorkie-nak hívta, aki ismerte. Nem sokan ismerték, az egész világon mindösszesen hét emberrel tartott fenn kapcsolatot, mást nem engedett szabályozott, zárt életébe. Az őt ismerő hét emberből hat vele élt New York legdrágább luxuslakásában. Gorkie csak nagyon ritkán mozdult ki otthonról, amikor kitette a lábát, helikopterrel vagy sötét üvegű, zárt autóban utazott, és egyik épülettől ment a másikig. Lábaik egy éve nem tette az utca kövére, és azt megelőzően se fordult elő sokszor. Elzárkózásában lakótársai is vele tartottak, tiltotta őket mindenféle külső kapcsolattól, nem mehettek le az utcára, nem sétálhathattak, nem ismerkedhettek vagy tarthattak fenn kapcsolatot más emberekkel. Zárt világukba senkinek sem volt bejárása, élelmiszert és egyebeket sem a szokásos módon vásároltak, és bevásárlásaik mindig fél évre–egy évre előre szóltak.

Gorkie alig néhány centivel nőtt másfél méternél magasabbra, negyvenhárom évesen arca olyan ránctalan volt, mint egy tinédzseré, és teste sem hagyott maga után semmi kivetnivalót. Plasztikai sebész sosem látta – már csak azért sem, mert nem kívánt kívülállókkal találkozni, és bárkinek is tetszeni. Egyenes szálú, hollófekete haja majdnem a derekáig ért, bőre sápadt, halovány, mint egy vámpíré. Csinos, kortalan arca, koromfekete, soha meg nem rezdülő szeme, kifürkészhetetlen tekintete csak tovább erősítette a vámpíros benyomást. Már lánynak is szép volt, de sohasem volt annyira vonzó, mint most, érett, beérkezett és független nőként. A fekete ruhákat szerette, a divat hidegen hagyta. Otthonában sohasem hordott lábbelit. Ékszerei nem voltak, háromszázmillió dollárt meghaladó vagyonából egyetlen grammnyi aranyat sem vásárolt magának, sem más nemesfémeket, sem drágakövet. Az ékszerek számára semmit sem jelentettek. Másban találta meg a szépséget.

Gorkie a legfelső emelet nappali szobájának egyik hatalmas ablakánál állt, figyelte a kocsikat, a járókelőket, és arra gondolt, hogy ott kint az utcán mindenki meghal. Ebben a pillanatban. Egyszer csak megáll kint az élet, és többé semmi sem mozdul. Figyelte magát, hogy megrezdül-e valami a tudatában. Semmi sem rezdült. Elviselte volna. Ha bekövetkezne, nem zokogna, nem törné meg, nem fájna, és ha valaki azoknak az embereknek az életével fenyegetné, akiket az utcán lát, az semmilyen hatással nem lenne rá.

Ha most rögtön elveszítené az egész vagyonát, és földönfutóvá válna, egy cseppet sem érdekelné. Értelmes dolgokra költötte a pénzét, nem holmi önmagáért való luxusra, de meglenne ezek nélkül is, folytatná, amit eddig, a szereteteivel elmennének egy erdőbe, építenének egy házat, jól élélnének abból, amit a természet ad. Egy fillér nélkül. Gyakorlatilag bármeddig.

Gorkie végignézett a testén. Szép női test, remek arányok, semmi súlyfelesleg, semmi petyhüdség, bőrbetegség vagy szépséghiba. Világéletében tetszett a férfiaknak, a párkeresés sohasem okozott neki problémát. Tizenhét évesen vesztette el a szüzességét, volt jó néhány túlfűtött éve, majd a zen buddhizmusban való elmélyedés hatására, kilenc évvel ezelőtt végleg lemondott a testi élvezetekről. Az első három évben még küzdött, azután elszállt belőle a vágy. Ha most rögtön megcsúnyulna vagy lebénulna, vagy valamilyen iszonyú betegség fejlődne ki benne, vagy komoly sebet kapna, a vonat levágná a lábait, egy penge átfúrná a szemét, ha szétloccsanna a feje, és meghalna, mindezek egyike sem rendítené meg. A tudata továbbra is változatlan maradna, ő maga továbbra is, ezek ellenére is az ürességet szemlélné, nem támadnának érzelmei, nem lennének gondolatai, nem ugranának elő emlékképek a múltjából.

Már majdnem bódhiszattva volt. Szinte bármit el tudott engedni, el tudott dobni, ami az élethez kötötte. Szinte bármit. Csak a szeretetet nem.

Az egyetlen dolog, ami még hatással volt rá, ami még kibillentette a nyugalmából, a szerettei fenyegetettsége. Ha veszélybe kerülne az életük, mindent félredobna, és rohanna, hogy segítsen rajtuk. Ha bajuk esne, fájdalmat érezne, nem lenne többé tökéletesen ura önmagának.

Gorkie eljött az ablaktól. Lefeküdt a földre, és becsukta a szemét. Alig másfél percen belül a szívverése hetvenről tizenkettőre lassult, a teste annyira lehűlt, hogy hideg lett a bőre. Nem haldoklott, egyszerűen ilyen mély volt a meditációja. Elképzelte Joshi Masadát az utca kövén heverve, golyóktól átluggatott testtel, holtan. Fájdalmat érzett. Nézte tovább a képet. Még mindig fájt, de folytatta a gyakorlatot.

Zoe arra ébredt, hogy pisilnie kell. Megpróbált visszaaludni, de az érzés nem engedte. Muszáj volt felkelnie.

Kelletlenül felhajtotta a takaróját, és kibújt az ágyból. A szobában csend volt és sötét, azt sem tudta, milyen napszak van, csak azt, hogy neki még nagyon korán. Nem látta Damient, de hallotta az egyenletes szuszogását az ágy másik oldaláról, innen tudta, hogy még alszik.

Az ajtóhoz botorkált, és kiment a folyosóra. Az álmodás összetapasztotta a szemét, vakon sétált a fürdőszobáig.

Mörjike a zuhany alatt állt, a haját mosta. Nyílt az ajtó, belépett Zoe csukott szemmel. Egyenesen a vécéhez ment, felhúzta a pólóját, letolta a bugyiját, és ráült. Már csurgott is.

Mörjike nevetett.

– Szia, picúr! – szólt oda. Zoe volt a legkisebb és a legfiatalabb közöttük.

– Szia – köszönt vissza Zoe félálomban, csukott szemmel.

– Mit álmodtál?

– Még nem fejeztem be.

Mörjike lemosta a sampont a hajáról, azután elzárta a csapot.

– Még visszaalszol? – kérdezte.

– Aha.

– Jól kibuliztad magad tegnap, úgy látom.

Zoe nem válaszolt, csak elmosolyodott.

– Te voltál a sztár, picúr! – nevetett Mörjike. – Mindenki a picúrútnak ünnepelte. De hát, meg is érdemelted.

Zoe a tegnap este kezdődő és ma reggelig tartó ünnepségre gondolt. A többiektől ajándékot kapott, a barátai sorban gratuláltak neki, elhalmozták jókívánságaikkal. Még Nicole is, pedig ő nem az a fajta. Nagyon boldog volt, és büszke.

Zoe befejezte a pisilést. Felállt, felhúzta a bugyiját, csukott szemmel a mosdóhoz ment, kezet mosott, majd megindult az ajtó felé.

Duncan Shelley: Az elme gyilkosai

– Szép álmokat! – szólt utána Mörjike.

– Aha – mondta Zoe, és csukott szemmel kiment a fürdőszobából.

Mörjike tágra nyílt szemekkel nézett utána. Elég furcsa jelenet volt. Megrázta a fejét, elnevette magát.

– Zoe, Zoe!

Mörjike levett egy törölközőt a tartóról, és a fejére tette, egy kicsit átdörzsölte a haját, utána a törölközőt visszafűzte az fémhengerre. Nem szerette a hajszárítót, mert a hő elvette hajának nedves látszatát, és úgy gondolta, hátközépig érő, fekete haja nedvesen nagyon erotikus.

Izlandon született harmincöt évvel ezelőtt. Hétéves volt, amikor a családja áttelepült az Egyesült Államokba. Szüleitől a legszebb skandináv arcvonásokat örökölte, egzotikus arca akár egy babáé; olyan arckifejezéseket tudott magára öltetni, mintha kétszer annyi mimikaizma lenne, mint más embereknek. Nagyon könnyen nevetett, és szinte állandóan mosolygott. Vékony, különleges hangja volt, amikor a kislányt játszotta – aki csak hallotta, de nem látta, azt hitte, hogy tényleg egy gyerek beszél. Szerette a tréfát, szeretett ugratni másokat, nőies alakja és önkéntelen, érzéki mozdulatai azonban nyilvánvalóvá tették, hogy másfajta hangulatai is szoktak lenni. Időnként. Egyszer, kétszer, esetleg háromszor. Naponta.

Mörjike fehér fürdőköpenybe bújt. Nagyon szerette a puha anyag érintését. Gorkiehoz hasonlóan ő sem rajongott a lábbelikért, ha csak tehette, mezítláb mászkált. Kiment a folyosóra. Valaki a háta mögül odasziszegett neki. A hang irányába fordult.

Shana rövidnadrágban és melltartóban a falnak támaszkodva állt, csábító pillantásokat vetett a barátnőjére. Elindultak egymás felé.

– Látom, hajad mostál. Nagyon szép vagy!

– Azért te se vagy rossz, Shana!

Egymásra nevettek. Megkordult Mörjike gyomra.

– Hív a kis pocikád?

– Egy kicsit éhes vagyok – vallotta be Mörjike.

A folyosó közepén összetalálkoztak. Shana szétbontotta Mörjike köntösét, a kezei becsusszantak alá, fel a hegyes mellekre, be a combok közé, körbe a derekán, le a fenekére. Ott megállapodtak. Shana magához szorította Mörjikét, gyengéden megharapta a fülcimpáját, majd vágytól rekedtes hangon a fülébe súgta.

– Elégek, annyira kívánlak!

Mörjike elmosolyodott, magához húzta Shanát, a fenekét markolászta.

– Most menj, kicsi Shana, készülj fel az összecsapásra. Nekem ennem kell, hogy erőt gyűjtsenek.

– Nagyon-nagyon sok energiára lesz szükséged, szerelmem! Sötétedésig nem engedlek ki az ágyból, ebben biztos lehetsz.

– Istennő vagy! – jelentette ki Mörjike.

– Mindketten azok vagyunk – vigyorgott Shana.

Szenvedélyesen megcsókolták egymást, majd szétváltak.

– Induljunk, ne húzzuk az időt! – javasolta Shana elkomolyodva.

– Én nem fogom – fogadkozott Mörjike.

Ellenkező irányba indultak el. Egyszerre csaptak egymás fenekére, mindketten felszisszentek, és a feneküket dörzsölve mentek tovább.

Shana volt a „nagybetűs Nő”. Egész megjelenése, kisugárzása annyira szemtelenül és szemérmetlenül nőies volt, hogy a férfiak és a lesbikusok, akik látták, úgy érezték, a lelküket is odaadnák egy vele töltött éjszakáért. Míg Zoe elbűvölő szépsége inkább plátói hatásokat keltett a pasasokban, Shana sokkoló nőiessége a legtöbb férfiban kisebbségi érzéseket ébresztett. Fantáziálni szívesen fantáziáltak róla, de hogy a valóságban... Világosbarna szemeiben túl sok értelem tükröződött ahhoz, hogy bárki

könnyűvérű, értelmi fogyatékos cicababának vélje, akinek nincs annyi esze, hogy a szexen kívül bármi is érdekelje. Kékesen fénylő fekete haja kicsivel a válla alá ért. Shana szeptember elején lépett harminchetedik életévébe, de – Gorkie-hoz hasonlóan – az idő vasfoga még csak meg sem karcolta.

Csendben bement a szobájába, elkezdte előkészíteni az ágyat a szokásos napi szexcsatához. Soha korábban nem vágyott egyetlenegy nőre sem, amíg be nem került Gorkie hermetikusan zárt világába, és meg nem ismerkedett Mörjikevel, akinek szintén nem voltak lesbikus tapasztalatai. De ma már annyira természetes volt, amit egymással műveltek, hogy eszükbe sem jutottak a férfiak, hogy másfajta szex is lehetséges.

Mörjike belépett a konyhába. Nicole az ablaknál állt, és a „Meztelenek és holtak”-at olvasta, Nadya rántottát készített a villanytűzhelynél.

– Kérsz? – fordult egy pillanatra Nadya Mörjike felé.

Mörjike beleszippanzott a levegőbe, mosolygott, és szaporán bólogatni kezdett.

– És te, Nicole? – fordult Nadya a másik nő felé.

Nicole egy pillanatra leengedte a könyvet, és Nadya szemébe nézett.

– Köszönöm szépen, de nem kérek – mondta hűvösen, azután folytatta az olvasást.

– Helyes, legalább több marad nekünk! – jegyezte meg Nadya.

Mörjike két tányért és két villát vett elő, letette őket az asztalra egymás mellé. Leült az egyik székre. A villájával játszott, közben elnézte Nadyát, ahogyan a tojást készíti egy szál dereka köré csavart aprócska, felhőkék törölközőben és ugyanolyan színű melltartóban.

Mörjikenek fülig ért a szája, elhatározta, hogy ugratja egy kicsit Nadyát.

– Nadya, ha levennem rólad azt a cuki kis törölközőt, mit találnék alatta? – kérdezte.

– Egy rúgást – szólt hátra Nadya.

A kijelentés annyira meglepő volt, hogy mindhárman felnevettek. Még Nicole is, pedig ő ritkán vetemedett ilyesmire.

Nadya volt az egyetlen a családban (ahogyan Zoe nevezte magukat), aki festette a haját. Sokféle színt kipróbált, a platinaszőkétől az azúrkékig, majd megállapodott a szőkésbarnánál, ami majdnem megegyezett eredeti hajszínével. Nadya 159 centiméteres magasságához vékony testalkat és angyali, szeplős arc párosult. Szép kék szemei azonban egy cseppet sem voltak angyaliak. Tekintete és minden mozdulata azt sugallta, hogy ő tudja, mit akar. Világéletében nagyon céltudatosan élt, sohasem hagyta magát az eseményekkel sodortatni, mindig tudta, mi a célja, és mit kell tennie, hogy elérje a kitűzött célt. Erotikus megjelenése ellenére a szex nem játszott központi szerepet az életében.

Amikor Gorkie megszervezte a „családot”, csak a célszerűség vezette, semmi más. A mindennapokra nem igazán fordított figyelmet. Arra, hogy mi fog történni, ha összezár öt egészséges nőt és egy egészséges férfit egy olyan közösségbe, ahonnan senki nem távozhat, és ahová senki nem teheti be a lábát. Persze idővel kialakultak a viszonyok: Zoe és Damien egymásba szerettek, Shana és Mörjike is összeboronálódtak. Gorkie ekkor már túllépett a szexen, csak Nicole és Nadya voltak bajban. El sem tudták képzelni, hogy valamit is kezdjenek egymással, Damien már foglalt volt, külső kapcsolataik nem lehettek, magukra maradtak, és szobájuk magányában intézték el a vágyaikat. Meghozták ezt az áldozatot a „családért”, mert voltak bizonyos előnyök, amik mindenért kárpótolták őket.

Gorkie számtalan kritérium alapján válogatta ki az embereket a családjába, ezek egyike volt, hogy a lehető legtöbb nőtípus kapjon helyet közöttük. Zoe volt a mézédés Lolita, Nicole a hűvös, Mörjike az aranyos, Shana a dögös, Nadya az intellektuális. Erre a sokféleségre a munkájuk miatt volt szükség.

Amikor Gorkie öt évvel ezelőtt bejelentette Nicole-nak, Mörjikének, Shanának és Nadyának, hogy úgy döntött, egy férfit is bevesz maguk közé, annak mindannyian sokkal jobban örültek, mint mutatták.

Amikor Damien megjelent közöttük, egy ideig a mennyekben érezte magát, mert Gorkie-t leszámítva mindenki az ő kegyeit kereste. Négy csodálatos nő vadászott rá, mindenki magának akarta. Mintha hirtelen a világ legvonzóbb férfijává változott volna, vagy mintha egyenesen egy női börtön közepén landolt volna. Damien először Nicole-lal jött össze, néhány hónap után szétváltak, ekkor Shana következett, majd pár hónap múlva Nadya, fél év múlva jött Mörjike, azután megint Nicole, és ez így ment, amíg Shana és Mörjike egymásra nem találtak, és amíg Zoe meg nem jelent a színen, alig másfél évvel ezelőtt.

Nadya gondosan ellenőrizte egy favillával, hogy a tojás megfelelően átsült-e mindkét oldalon. Úgy találta, hogy igen. Elzárta a gázt, egy késsel majdnem milliméterre pontosan két egyenlő részre vágta a hat tojásból készült rántottát. A serpenyővel az asztalhoz ment, a tojás egyik felét Mörjike tányérjába tolta a villával.

– Kösz! – szólt Mörjike, és azonnal nekiesett a rántottának.

Nadya a tojás másik felét a saját tányérjára csúsztatta, majd a serpenyőt berakta a mosogatógépbe. Leült az asztalhoz, és hozzálátott.

– Fincsi! – mondta Mörjike.

– Igen, egész jó lett – bólintott Nadya. – Jut eszembe! Kifogyott a banán és a mazsolás csoki, majd le kéne ugranunk a raktárba ebéd után.

– Oké! – egyezett bele Mörjike, majd meggondolta magát. – Hú, mégsem jó! Dolgom van! Majd Nicole elmegy veled – evett egy falatot. – Találkoztam Zoéval az előbb, amikor hajtat mostam.

– Már fent van? – nézett fel Nadya a falióra az ajtó felett. – Nemrég aludt el.

– Csak pisilnie kellett – tájékoztatta Mörjike. – Iszonyú álmos volt szegény, ki sem nyitotta a szemét. Csak bejött, odabotorkált a vécéhez, ráült, csurgatott, aztán már ment is. Tőle szokatlan módon, tömondatokban beszélt, és mindvégig csukva tartotta a szemét.

– Úgy örülök, hogy megfelelt – mosolyodott el Nadya. Büszkeséget érzett Zoe miatt.

– Igen, én is. Klassz, hogy Gorkie elég jónak ítélte. Láttad, hogy Damientől mit kapott? Egy furulyát. Damien maga készítette bambuszból. Furulyát, ezt kapd ki! – Mörjike cinkosan rákacsintott Nadyára. – Enyhe célzás.

Nadya lenyelte a falatot, mielőtt megszólalt.

– Damien általában az úriembert játssza, de néha kilóg a lóláb.

– De ki ám! – bólogatott egyetértően Mörjike.

A falióra szaggatottan búgni kezdett. Mindannyian az óra felé fordultak.

– Négy óra van – állapította meg Mörjike.

– Nicole, nem volna kedved? – kérdezte Nadya.

Nicole megnézte, hányadik oldalon tart, azután becsukta a könyvet.

– Ám legyen – mondta, és elindult az ajtó felé.

– Kösz! – szólt utána Nadya.

A ház legfelső emeletének egyik, alig húsz négyzetméteres helyiségét virágszobának nevezték ki. Mintegy kétszáz cserepes virágot tartottak, nagyjából a földre pakolva, néhányat állványra téve. A szobában locsolókannák, kislapátok, metszőollók és más effélék kaptak helyet a virágokon kívül. Az egyetlen oda nem illő tárgy egy öt kilogramm súlyú, 86 centiméter hosszú, és 32 centiméteres legnagyobb átmérővel rendelkező, hordozható vezérlőpulttal és monitorral felszerelt, nagy teljesítményű, éjjel-nappali teleszkóp volt. A teleszkópot az egyik ablaknál álló virágcserepbe rejtették. Mindennap 16:00-kor és 02:23-kor bejött ide valaki, és ránézett a monitorra.

Nicole belépett a szobába, leült a kezelőpult és a monitor elé. A monitor a Netsuke Tower 77. emeletének egyik ablakát mutatta. Az ablakban tizenkét bonszaj törpefácskát helyeztek el, mind igazi műalkotás. Naponta kétszer azt nézték a teleszkóppal, hogy hogyan állnak a bonszajok. Az elmúlt hetekben most először volt változás. Nicole még élesebbre állította a képet, hogy az alig észrevehető változások mindegyikét tisztán lássa. Megjegyezte, amit látott, majd elhagyta a helyiséget. Átment a nappaliba, ahol Gorkie még mindig a földön feküdt, és medítált.

- 16:00 van. Változás. Joshi vár 21:35-re a B7-en – jelentette be Nicole.
- Kilencre legyetek készen – szólalt meg Gorkie csukott szemmel.
- Meglesz – ígérte Nicole.
- Köszönöm.
- Nincs mit.

Nicole becsukta az ajtót maga után, és ment vissza a konyhába olvasni.

Gorkie tovább nézte a képet, melyen Joshi Masada hevert halottan az utca kövén. Még mindig fáj, de folytatta a gyakorlatot.

3.

B7-ES TITKOS TALÁLKOZÓHELY

NEW YORK

este, október 9., hétfő

Gorkie-nak és Joshi Masadának tizenkét titkos találkozóhelye volt szerte az Egyesült Államokban, ebből a tizenkettőből hat New Yorkban. Masada minden nap reggel nyolckor átnézett Gorkie luxuslakására, hogy megállapítsa, szüksége van-e valamire Gorkie-nak. Az apartman ablakait rolók és függönyök takarták, ezeknek többféle állása, egészen apró módosulása jelezte, ha minden rendben, ha veszély állt elő, vagy ha találkozóra van szükség. A Netsuke Tower legfelső emeletének tizenkét bonszája ugyanígy funkcionált: az egyik fa egyik ága erre nézett, a másiké arra, megváltozott a sorrend. A rolókat, függönyöket és bonszajokat naponta, néha naponta többször elmozdították, hogy ezzel is összezavarják az esetleges megfigyelőket, de csak néhány beállításnak volt üzenetértéke.

A kódokat kizárólag Gorkie, csapatának tagjai és Masada ismerték, kívülálló által önmagukban megfejthetetlenek voltak. Masada és Gorkie-ék minden nap vetettek egy-egy pillantást a megadott időben a megfelelő ablakra, de csak nagyon ritkán találkoztak, negyed évente – fél évente egyszer.

A B7 találkozóhely egy manhattani ház tetejét jelentette, ahová mind Gorkie, mind Masada helikopterrel könnyen el tudott jutni. Szokás szerint Masada érkezett elsőnek. Helikopterpilótája és két testőre a ház tetejéről leszaladtak a legfelső emeletre, hogy ne lássák az érkező helikoptert.

Gorkie helikopterét Mörjike vezette. Csak Gorkie volt az utas, a többiek az apartmanban maradtak. Mörjike puhán letette a gépet a tetőre, húsz méterre a másik mellé, a rotort nem állította le. Szabad szemmel és műszerekkel néztek körül, hogy van-e ott valaki, akinek nem kéne ott lennie. Gorkie elhúzta a helikopter hátsó ajtaját. Masada kilépett a gépéből a háztetőre, és elindult a másik helikopter felé. Arcából

Duncan Shelley: Az elme gyilkosai

semmi sem látszott, sál és szemüveg takarta. Beült, berántotta maga mögött az ajtót. Mörjike azonnal felemelte a gépet, és az Atlanti-óceán felé vette az irányt.

Amikor tíz kilométerre jártak a parttól, Mörjike hátraszólt.

– Oké, kint vagyunk!

Masada Gorkie-ra mosolygott. Japánul szólalt meg.

– Örülök, hogy látlak! – mondta, és meghajolt felé. Ez nem hivatalos meghajlás volt, hanem egészen más.

Gorkie is mosolygott, és viszonzta a meghajlást.

– Én is örülök neked, Joshi! Minden rendben felétek? – kérdezte ő is japánul.

Anyanyelvi szinten beszélte a japán nyelvet.

– Csak a szokásos. És nálatok?

– Úgyszintén. Zoe továbblépett, tegnap ünnepeltük meg.

– Ez nagyon szép! – mosolygott Masada. – Add át jókívánságaimat, kérlek!

– Természetesen. Örülni fog. Térjünk a tárgyra – mondta Gorkie.

– Ismered dr. Julius Andant? – kérdezte Masada.

Gorkie elgondolkodott egy pillanatra, majd megrázta a fejét.

– Ő az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke – tájékoztatta Masada.

– Így már emlékszem rá. Egyszer-kétszer láttam a tévében, de nem érdekelt, amit mond.

– Utánanézttem. Dr. Julius Andan egy roppant befolyásos ember, neves barátai vannak a kongresszusban, az üzleti szférában, tudományos és művészeti körökben. Ma délelőtt, tizenegy óra tájt belépett a Netsuke Towerba, felvitette magát a titkárságra, és engem keresett. Nem kis nehézségek árán, de sikerült eljutnia hozzám. Egy borítékot hozott nekem – Masada Andan névjegyét és a borítékot elővette felöltője belső zsebéből, és átadta azokat.

Gorkie tüzetesen szemügyre vette a névjegyet, majd kinyitotta a borítékot, és tartalmát a tenyerébe rázta. Öt fénykép. Gorkie nem volt műgyűjtő, mint Andan vagy Masada, de ezt az öt híres tárgyat felismerte. Visszapakolta a fotókat a borítékba, és a névjeggyel együtt visszaadta Masadának, aki elsüllyesztette őket a belső zsebébe.

– Andan azt állította, hogy ezek a kincsek az ő tulajdonában vannak – tájékoztatta Masada.

– Mennyit érhetnek jelenleg? – kérdezte Gorkie.

– Az eszmei értékük felbecsülhetetlen. A piaci áruk körülbelül ötmillió dollár, de én megadtam volna értük a dupláját is. Ha szükséges, még annál is többet. Hetvenéves vagyok, életem nagyobbik részében ezeket a kincseket kerestem. Milliókat költöttem a felhajtásukra, és egy nap, a mai nap, egy ismeretlen ember, akivel dolgom sohasem volt, megkeres a hírrel: nála vannak.

– Mennyit kér érte?

– Nem kér érte pénzt. Holnap délelőtt tizenegy órakor behozza őket az irodámba. Nekem ajándékozza mindegyiket. Természetesen még majd meg kell őket vizsgálnom, hogy megbizonyosodjak eredetiségük felől.

– Mit akar?

– Azt mondta: egy összeesküvést akar leleplezni, ami olyan szerteágazó, hogy nem mer máshoz fordulni. Azt mondta: a korrupció és a fecsegés miatt nem mehet a rendőrségre, vagy az FBI-hoz, vagy más kormány szervhez. Fél, hogy kitudódik, amit tervez, és azok fülébe jut, akik érintettek. A maffiához sem mehet, mert a maffia is benne van az összeesküvésben. Kétévnyi töprengés után azt találta ki, hogy körön kívül keres védelmet, kilép a szokásos megoldások közül: nem bérel testőrt, nem kér rendőri védelmet, nem veszi igénybe a tanúvédelmi programot. Kitalálta, hogy alámerül a japán színpalak mögötti világba. Utánanézett, kit tudna megkörményezni

valamivel, és mivel ő is műgyűjtő, engem szemelt ki. Azt akarja, hogy cserébe a műkincsekért, tüntessem el egy időre a világ elől. Így mondta: közvetítem őt ki egy nindzsaklának.

Gorkie rezzenéstelen szemekkel hallgatta Masadát.

– Mondtam neki, hogy felbérelhető klánok már nem léteznek – folytatta Masada. – Abban maradtunk, hogy utánanézek, mit lehetne tenni. Holnap délelőtt visszajön a műkincsekkel.

Mörjike belekezdett a másfél kilométeres fordulóívbe.

– Mi a véleményed? – kérdezte Masada.

– Figyelemreméltó – mondta Gorkie. – Beállít egy ismeretlen egy ilyen meglehetősen szokatlan kéréssel. Ez még egy japántól is szokatlan lenne. Két dolgot látok lehetségesnek. Az egyik, hogy a Japánellenes Liga, ez a rasszista gittegylet, kapott némi támogatást, még hozzá igen jelentőset. Hogy honnan, és hogy milyen természetűt, azt nem tudom. Talán Andan is tag, vagy csak megbízatást teljesít valamilyen honorárium fejében. Megkeres téged, és rávesz, hogy találj neki egy klánt, vagy valami mást helyette. Ha csapda, akkor ez a lényege. Ha kiközvetítesz valakit Andannak, bármi legyen is az, maga a léte és maga a feladat, amivel megbízzák, illegális. Ha lebuksz, akár még börtönbe is kerülhetsz. Ez az egyik lehetőség.

– Gondolod, hogy a kormány titkon megtámogatta a Japánellenes Ligát? – kérdezte Masada.

– Miért ne? A kormányok meglehetősen paranoiások. Egy kormány, a világ bármely táján, elsősorban bürokratákból áll. Felszentelt, hithű bürokratákból, akik életük minden pillanatában készen állnak arra, hogy elherdáljanak néhány milliárdot olyan intézkedésekre, amelyeknek a világon semmi értelmük nincsen, és amelyek mindössze azt a célt hivatottak szolgálni, hogy felfordulást, sürgés-forgást keltsenek, bizonyítandó: ők cselekszenek, tesznek valamit, következésképpen szükség van rájuk. Talán valaki a Japánellenes Ligából kellőképpen ráijesztett a kormány egynémely befolyásos tagjára, mondván, hogy még egy-két év, és a japán tőke oly hatalmas lesz az Egyesült Államokban, hogy olyan reális veszélyekkel kell majd számolni, mint a busidó alkotmányba foglalása – Gorkie félmosolyra húzta a száját. – Tehát az egyik lehetőség, hogy Andan látogatása egy ellened irányuló összeesküvő színjáték első felvonása. A másik, hogy Andan igazat beszél.

– Miféle összeesküvésre akadhat egy magafajta ember?

– Nem vagyok otthon a gyógyszerpiacon, de annyit tudok, hogy mielőtt engedélyeznének egy új gyógyszert, előtte évekig tesztelik. Mondjuk, tíz évig. És valamelyik cég esetleg azt találta ki, hogy nem vár addig. Ehhez kell némi kenőpénz, le kell fizetni pár embert. Talán Andan az egyik.

– Nem lehet, hogy egy kicsit túlreagálta?

– De. Lehetséges. Egy nap valaki beállít hozzá, és megkönyékezi. Mire Andan rémálmodokat lát: börtön, kényszermunka, kivégzés, levágott lófej az ágyában. De az is lehet, hogy helyesen mérte fel a veszélyt és az ügy komolyságát. Egy nap valaki ajánlatot tesz neki, amit elutasít. Aztán egy-két nappal később valaki más is megkönyékezi: az ajánlat ugyanaz, csak az ember más. Például egy barát. Vagy... – Gorkie megvonta a vállát – egy szenátor. Vagy valaki, aki még magasabban van. És így tovább. Egy ideig győzködték, aztán jött a fenyegetés. De ebbe nem illik bele a két év, amennyi ideig a fejét törte. Az túl sok. Kivéve, ha Andan benne van a dologban, és két éve, vagy régebb óta, írja alá a papírokat, hogy javasolja a nem eléggé letesztelt gyógyszer elfogadását. Talán már az első alkalommal sem akart belemenni, de nem látott kiutat.

Közel két percig mindketten hallgattak. Már Manhattan felé repültek, látták a város éjszakai fényeit. Masada szólalt meg először.

– Mit javasolsz? Ha nem csapda, ha Andan igazat beszél, a hasznunkra válhat, ha segítünk neki?

– Hogyne! – felelte Gorkie. – Ha ez nem csapda, akkor feltétlenül javaslom, hogy védjük meg. Ha mi állnánk mellé, tehát te, Joshi, a Masada Konzern, és Andan leleplezne egy egész korrupciós rendszert a kormányzatban, az olyan fegyvertény lenne, hogy elég lenne pusztán a tényt megemlíteni, hogy a Masada Konzern Andan mellett állt, megvédte, amikor kellett, és ez önmagában elsöpörné a Japánellenes Ligának még az emlékét is.

Masada átgondolta. Egyetértően bólintott.

– Rendben van, akkor megkérlek, hogy vegyétek kezetekbe ezt az ügyet.

– Ránézünk Andanra. Ha csapda, akkor valami nagyon rossz dolog fog történni ezzel az úriemberrel, de ha nem az, akkor eltüntetjük a világ szeme elől, ameddig csak kell – Gorkie az utasfülke digitális órájára nézett. – Még az éjjel kontaktusba lépünk vele.